

natasha

NU MĂ AȘTEPTAM să spună asta și nu mă așteptam să fiu dezamăgită, dar sunt. De ce mă gândesc la o idilă cu un băiat pe care n-o să-l mai văd vreodată? Viitorul meu se va hotărî peste cinci minute.

Stăm suficient de aproape de ușile glisante de sticlă ale clădirii ca să simt pe piele răcoarea aerului condiționat de fiecare dată când intră sau iese cineva.

El dă să-mi întindă mâna, dar o trage repede la loc.

— Scuze, zice, și roșește.

Își încrucișează brațele la piept.

— Păi, eu mă duc, zic eu.

— Tu te duci, zice el și niciunul dintre noi nu se mișcă.

Stăm câteva secunde fără să spunem nimic, până când îmi amintesc că am haina lui în rucsac. O scot și mă uit la el cum se îmbracă.

— Așa, în costum, arăți de parcă ar trebui să lucrezi în clădirea asta, îi spun.

Am vrut să fie un compliment, dar el nu o ia ca atare.

Se trage de cravată și se strâmbă.

— Poate că voi lucra cândva.

— Bun, zic eu după încă o vreme de uitat unul la altul fără să vorbim. De-acum devine stânjenitor.

— Ar trebui să ne îmbrățișăm?

— Credeam că voi ăștia în costum numai dați mâna.

Încerc să-mi păstrez tonul relaxat, dar corzile mele vocale scot sunete aspre și ciudate.

El zâmbește și nu încearcă să-și ascundă niciun pic din tristețea de pe chip. Cum se poate simți atât de în largul lui arătându-și sentimentele?

Trebuie să-mi iau ochii de la el. Nu vreau să se întâmple ce se întâmplă între noi, dar parcă aș încerca să schimb starea vremii.

Ușile se deschid și simt din nou pe piele aer răcoros. Mi-e cald și mi-e frig totodată. Deschid brațele pentru o îmbrățișare în același timp cu el. Ne aplecăm amândoi în aceeași parte și sfârșim prin a ne lovi piept în piept. Rădem stânjeniți și nu ne mai mișcăm.

— Eu te apuc prin dreapta, zice el. Tu, prin stânga.

— Bine, zic și mă întind spre stânga.

Mă îmbrățișează și, cum suntem de aceeași înălțime, obrazul meu se atinge de al lui, care-i neted și cald. Las capul să-i cadă pe umăr și corpul meu se relaxează în brațele lui. Îmi îngădui o clipă să simt cât de obosită sunt. E tare greu să te agăți de un loc care nu te vrea. Dar Daniel mă vrea. Simt asta din felul cum mă ține strâns.

Mă desprind din brațele lui și nu-l privesc în ochi.

El hotărăște să nu spună ce avea de gând să spună.

Scot telefonul și verific ora.

— E vremea să pleci, zice el, înainte să apuc s-o spun eu prima.

Mă întorc și intru în clădirea rece.

Semnez în registrul pazei și mă gândesc la el. Mă gândesc la el și în timp ce traversez holul de la intrare. Mă gândesc la el în lift, apoi pe coridorul lung și în fiecare moment până în clipa când trebuie să mă opresc să mă mai gândesc la el și să intru în birou.

Zgomotele de șantier pe care le-am auzit mai devreme la telefon provin chiar din clădire, căci biroul este gata doar pe jumătate. Pereții sunt zugrăviți numai parțial, iar

din tavan atârnă becuri goale. Prelata care acoperă podeaua e plină de rumeguș și de pete de vopsea. În spatele biroului, o femeie stă cu amândouă mâinile pe telefonul fix, ca și cum își dorește ca el să sune. În ciuda rujului roșu aprins și a bujorilor de fard din obraji, este foarte palidă. Are părul foarte negru și perfect coafat. Ceva din ea nu pare tocmai real. Parcă ar interpreta un rol – o figurantă dintr-un desen animat de modă veche de-al lui Disney, sau dintr-un film de epocă cu secretare din anii '50. Biroul este ordonat, cu dosare aranjate pe culori. Pe o cană mare de cafea scrie ASISTENTELE JUDICIARE O FAC MAI IEFTIN.

Mă apropii, iar ea îmi zâmbește trist și tremurat.

— Am ajuns unde trebuie? întreb cu voce tare.

Se uită la mine și nu spune nimic.

— Aici este biroul avocatului Fitzgerald? insist eu.

— Ești Natasha, zice ea.

Ea trebuie să fie persoana cu care am vorbit mai de vreme. Mă apropii de birou.

— Am niște vești proaste, zice.

Stomacul mi se face ghem. Nu sunt pregătită pentru ce urmează să spună. S-a terminat chiar dinainte să-nceapă? Soarta mea a fost deja hotărâtă? Chiar voi fi deportată diseară?

Intră un bărbat îmbrăcat într-o salopetă pătată cu vopsea și începe să dea o gaură cu bormașina. Altcineva pe care nu-l pot vedea începe să bată cu ciocanul. Femeia nu-și ajustează volumul vocii ca să acopere zgomotul. Mă apropii și mai mult de birou.

— Jeremy – domnul avocat Fitzgerald – a avut un accident de mașină acum o oră. Se află încă la spital. Soția lui spune că e bine, are doar câteva zgârieturi. Dar nu se va întoarce decât mai târziu, după-amiaza.

Vocea ei sună normal, dar ochii nu spun deloc același lucru. Trage telefonul mai aproape și se uită la el, nu la mine.

— Dar avem programată întâlnirea acum, mă lamentez eu fără pic de compasiune, însă nu mă pot abține. Chiar am nevoie de el să mă ajute.

Acum femeia se uită direct la mine, cu ochi mari și fără să-i vină a crede.

— N-ați auzit ce-am spus? A dat o mașină peste el. Nu poate fi aici în clipa asta.

Îmi întinde un teanc de formulare și nu-mi mai aruncă nici măcar o privire.

Îmi ia cel puțin un sfert de oră să le completez. Pe primul formular răspund la mai multe variante ale întrebărilor dacă sunt comunistă, infractoare sau teroristă și dacă aș lupta cu arma în mână să apăr Statele Unite. N-aș face-o, dar bifez răspunsul afirmativ.

Alt formular mă întreabă în detaliu tot ce s-a întâmplat până acum în procesul de deportare.

Ultimul este un chestionar pentru clienți care îmi cere să relatez tot ce am făcut de când sunt în Statele Unite. Nu știu ce să spun. Nu știu ce vrea să știe avocatul Fitzgerald. Vrea să știe cum am intrat în țară? Cum ne-am ascuns? Cum mă simt de fiecare dată când trec codul numeric personal fals pe vreun formular de la școală? Cum de fiecare dată când fac asta mi-o imaginez pe mama urcându-se în autobuzul acela spre Florida?

Vrea să știe cum te simți ca emigrant fără forme legale? Sau cum mă aștept în permanență să afle cineva că n-ar trebui să fiu aici?

Probabil că nu. Vrea fapte, nu filozofie, așa că înșir informații. Am venit în Statele Unite cu viză turistică. Când a venit momentul să plecăm, am rămas în continuare. De atunci n-am mai ieșit din țară. N-am comis niciun fel de

infrațiuni, cu excepția faptului că tata a condus sub influența alcoolului.

Îi înapoiez formularele femeii, iar ea se uită imediat la chestionarul pentru clienți.

— Trebuie mai mult aici, zice.

— De exemplu?

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră America? De ce vreți să rămâneți aici? Cum vei contribui la măreția Americii?

— Chiar trebuie să...

— Orice v-ar umaniza îl ajută pe Jeremy.

Dacă cei care s-au născut aici ar trebui să facă dovada că merită să trăiască în America, țara asta ar fi mult mai puțin populată.

Răsfoiește celelalte formulare, timp în care eu scriu ce cetățean muncitor, optimist și patriot aș fi. Scriu că America este căminul meu de suflet și că cetățenia n-ar face decât să legalizeze ce simt deja. Locul meu e aici. Pe scurt, sunt mai sinceră decât îmi place vreodată să fiu. Daniel ar fi mândru de mine.

Daniel.

Probabil că e deja în metrou, în drum spre interviul lui. Va face ceea ce trebuie și va deveni până la urmă doctor? Se va gândi în viitor la mine și își va aminti de fata cu care a petrecut cândva două ore în New York? Se va întreba ce s-o fi întâmplat cu mine? Poate că mă va căuta pe Google folosindu-mi numai prenumele și nu va ajunge prea departe. Cel mai probabil, însă, mă va uita chiar din seara asta, cum în mod cert îl voi uita și eu.

În timp ce scriu, sună telefonul, iar femeia îl ridică înainte să apuce să mai țâraie o dată.

— Doamne sfinte, Jeremy, ești bine?

Închide ochii, ține receptorul cu amândouă mâinile și și-l lipește de față.

— Am vrut să vin, dar soția ta a spus să rămân aici pe poziții.

Deschide brusc ochii când spune cuvântul *soție*.

— Sigur ești bine?

Cu cât ascultă mai mult, cu atât se luminează la față. Se îmbujorează și în ochi îi strălucesc lacrimi de bucurie.

Se observă clar că este îndrăgostită de el și mă aștept să văd inimioare plutind prin cameră. Oare au o aventură?

— Am vrut să vin, șoptește ea din nou.

După o serie de da-uri murmurate, închide telefonul.

— E bine.

Radiază. Tot corpul ei trădează ușurare.

— Grozav, zic eu.

Îmi ia formularele din mână. Aștept până le citește.

— Ți-ar plăcea să afli niște vești bune? mă întrebă.

Sigur că mi-ar plăcea. Încuviințez lent din cap.

— Am văzut o grămadă de cazuri ca ăsta și cred că o să se termine cu bine pentru tine.

Nu știu ce mă așteptam să spună, dar sigur nu asta.

— Chiar credeți că o să mă poată ajuta?

Îmi pot auzi și eu speranța și scepticismul din voce.

— Jeremy nu pierde niciodată, zice asistenta plină de mândrie, de parcă ar vorbi despre ea însăși.

Evident, asta nu poate fi adevărat. Toată lumea mai pierde uneori. Ar trebui s-o rog să fie mai precisă, să-mi spună exact procentual ce șansă am, ca să pot hotărî cum mă simt.

— Există speranță, zice ea simplu.

Deși nu-mi place poezia, îmi vine în minte un poem pe care l-am citit la ora de engleză. „*Speranța*“ este *acel ceva cu pene*.¹ Acum înțeleg concret ce înseamnă. Un lucru din mine vrea să-mi zboare afară din piept, vrea să cânte, să râdă și să danseze de ușurare.

¹ „*Hope*“ is the thing with feathers, poezie de Emily Dickinson.

Îi mulțumesc femeii și plec repede din birou, înainte s-o întreb ceva ce mi-ar alunga acest sentiment. De obicei fac parte din categoria celor care vor să știe adevărul, chiar dacă adevărul e urât. Nu-i cel mai ușor mod de a trăi. Uneori adevărul doare mai mult decât te aștepți.

Acum câteva săptămâni, părinții mei se certau la ei în dormitor cu ușa închisă. Era una dintre acele ocazii rare când mama chiar îi arată tatei cât de furioasă e pe el. Peter m-a găsit trăgând cu urechea la ușa lor. După ce s-a terminat cearta, l-am întrebat dacă voia să știe ce auzisem, dar n-a vrut. A spus că și-a dat seama că orice aflasem era de rău și nu mai voia în clipa aceea niciun strop de rău în viața lui. Pe moment, m-am enervat pe el. Dar mai târziu m-am gândit că poate avea dreptate. Și eu voiam să nu fi auzit ce auzisem.

Pe hol, mă sprijin cu fruntea de zid și șovăi. Mă gândesc dacă să nu mă întorc în birou și să-i cer asistentei mai multe amănunte, dar mă hotărâsc să n-o fac. La ce bun? Pot la fel de bine să aștept discuția oficială cu avocatul. În plus, m-am săturat să-mi mai fac griji. Știu că ce-a spus ea nu reprezintă o garanție. Dar am nevoie să simt și altceva în afară de frică resemnată. Speranța mi se pare un înlocuitor potrivit.

Mă gândesc dacă să-mi sun părinții și să le spun cum mai stau lucrurile, dar nu fac nici asta. N-am informații noi. Ce să le spun? Un bărbat pe care nu-l cunosc m-a trimis la alt bărbat pe care nu-l cunosc. O asistentă judiciară – adică nu un avocat – pe care, tot așa, n-o cunosc, spune că povestea s-ar putea termina cu bine. La ce ne-ar folosi să ne facem cu toții speranțe?

Omul cu care chiar aș vrea să vorbesc este Daniel, dar a plecat de mult la interviul lui.

Aș vrea să fi fost mai binevoitoare cu el.

Aș vrea să-i fi cerut numărul de telefon.

Dacă prostia asta cu imigrarea se rezolvă? Dacă reușesc să rămân aici, cum mai pot da de el? Oricât m-aș preface eu că nu, a fost ceva între noi. Ceva important.